

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou**, IČO: 00408026
se sídlem Platněřská 191/4, Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jiřím Davidem, LL. M.
se sídlem Kaprova 40/12, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**
se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Dušanem

Sedláčkem

se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2017, č.j. 19216/2017-MZE-12142

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 12.5.2017 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Ústředí Státního pozemkového úřadu ze dne 27.1.2017, č.j. SPU 050070/2017 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj ze dne 18.12.2015, č.j. SPU 662656/2015 o vydání zemědělských nemovitostí v katastrálním území Klučenice v části týkající se vydání pozemků parc. č. st. 15/1, st. 15/5 a st. 15/6 žalobci (dále jen „rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný potvrdil závěr správního orgánu I. stupně, že rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí nebylo vydáno v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZMV“). Z výpisu z katastru nemovitostí bylo zjištěno, že na pozemcích č. parc. st. 15/1, st. 15/5 a st. 15/6 v katastrálním území Klučenice (dále též jen „předmětné pozemky“) se nacházejí stavby, které jsou ve vlastnictví jiných osob než je stát nebo oprávněná osoba, což brání jejich vydání žalobci (na pozemku parc. č. st. 15/1 se nachází stavba č. p. 69, jejímž vlastníkem společnost Zemědělská Klučenice a. s., na pozemku parc. č. st. 15/5 se nachází stavba průmyslového objektu ve vlastnictví společnosti Claner, s.r.o., a na pozemku parc. č. st. 15/6 se nachází stavba č. p. 139, která je ve spoluvlastnictví fyzických osob P. B. a L. Ř., každého jednou polovinou). S ohledem na skutečnost, že předmětné pozemky, na které se vztahuje ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) ZMV, nelze vydat oprávněné osobě, bylo nutné rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí v části týkající se vydání předmětných pozemků zrušit a věc vrátit tomuto úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že se nejedná o pouhou změnu právního názoru při výkladu právní normy nenaplňující znaky nezákonnosti, která neumožňuje zahájit přezkumné řízení, jak v odvolání tvrdil žalobce. Rovněž nepřisvědčil argumentu žalobce ohledně nemožnosti zahájení přezkumného řízení z důvodu, že pravomocné správní rozhodnutí (míněno rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí) je veřejnou vkladovou listinou, na základě které se do katastru nemovitostí zapsalo vlastnické právo oprávněné osoby (žalobce). V tomto směru se žalovaný plně ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, jenž dovodil, že zmíněné rozhodnutí není listinou, jíž byl povolen vklad do katastru nemovitostí; touto listinou je rozhodnutí o povolení vkladu vydané příslušným katastrálním úřadem. Žalovaný se taktéž ztotožnil s tím, jakým způsobem správní orgán I. stupně posoudil žalobcův argument o nedodržení subjektivní dvouměsíční lhůty pro zahájení přezkumného řízení (správní orgán I. stupně k tomuto argumentu ve svém rozhodnutí uvedl, že lhůtu nelze počítat ode dne doručení rozhodnutí (míněno opět rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí), ale až ode dne, kdy se správní orgán o možné nezákonnosti skutečně dozvěděl. Tímto okamžikem v daném případě bylo obdržení podnětu společnosti Zemědělská Klučenice a. s., jakožto vlastníka stavby stojící na pozemku parc. č. st. 15/1.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

3. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a řízení, které jeho vydání předcházelo, trpí vadami. Žalobce má rovněž za to, že v daném případě je též možné vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí. Ve vydání napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje zjevné zneužití práva ze strany správního orgánu. Je přesvědčen, že došlo k překročení mezí správního uvážení v takové intenzitě, že to způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se také nevypořádal s odvoláním, které žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
4. Žalobce dále poukázal na to, že proti rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí nebyla podána žaloba podle části páté o.s.ř. Všechny okolnosti, které vedly k zahájení přezkumného řízení) byly prokazatelně známy jak správnímu orgánu, tak i druhému účastníkovi již při vydání rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí. Z jiných řízení je žalobci známo, že společnost Zemědělská Klučenice a. s., disponuje podklady a rozhodnutími založenými ve správních spisech, ke kterým se nemohla dostat jinou než nelegální cestou, a to díky nepřipustným vazbám se správním orgánem I. stupně.
5. Dle názoru žalobce nebyly splněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení. To je mimořádným dozorčím prostředkem a zahájení takového řízení vyžaduje ex lege pochybnost, že rozhodnutí není v souladu s právními předpisy. Pouhá změna právního názoru při výkladu právní normy nadřízený správní orgán k zahájení přezkumného řízení neopravňuje. Nadřízený správní orgán v dané věci vůbec nerozlišuje mezi věcnou nesprávností a nezákonností. Užitím institutu přezkumného řízení správní orgán zneužívá právo a nepřipustně nahrazuje proměškání lhůty k podání žaloby (podle páté části o.s.ř.), čímž páchá další křivdy vůči oprávněné osobě, neboť se snaží vyvolat strach a nabourat právní jistotu, přestože jeho povinností je šetřit žalobcova práva nabytá v dobré víře. Ačkoliv funkcí přezkumného řízení je ochrana účastníků, o tu se zde nejedná, neboť stát jako původce majetkové křivdy se snaží sám sebe zvýhodnit. Přezkumné řízení není dle § 94 odst. 2 správního řádu přípustné, jestliže byl rozhodnutím účastníkovi udělen souhlas k právnímu jednání nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí. Žalobce má za to, že (původní) rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí je vkladovou listinou, kterou byl povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí. Původním rozhodnutím byl žalobci udělen souhlas k právnímu jednání, a to ke vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, a přezkumné řízení tak ex lege není možné. Nadto i v případě, že by správní orgán přezkumným řízením vydal rozhodnutí nové, by takovéto rozhodnutí nemohlo zapříčinit změnu vlastnictví, neboť by nesplňovalo požadavky na vkladovou listinu dle zákona a řízení, kterým byl povolen vklad vlastnického práva ve prospěch oprávněné osoby (žalobce), by nemohlo být nikterak změněno ani zrušeno.
6. Žalobce rovněž argumentuje tím, že v dané věci nebyla splněna podmínka zakotvená v § 96 odst. 1 správního řádu, podle něhož lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl. Jelikož se dle rozdělovníku jak účastník řízení ČR - Státní pozemkový úřad pro Středočeský kraj, tak i Krajský pozemkový úřad pro Středočeský kraj jakožto správní orgán s rozhodnutím o vydání zemědělských nemovitostí seznámily dne 30. 12. 2015, uplynula dvouměsíční subjektivní lhůta dnem 29. 2. 2016. Napadené rozhodnutí je dále v rozporu s § 2 správního řádu, neboť správní orgán má postupovat v

souladu se zákony a ostatními právními předpisy a má uplatňovat svou pravomoc pouze k účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Nemůže proto v rozporu se zákonem zahajovat přezkumné řízení tam, kde mu to zákon neumožňuje.

7. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí nemůže obstát ani z důvodu skutkových, neboť více než 90% plochy předmětných pozemků není zastavěno, naopak v těsné blízkosti se nachází nemovitosti ve vlastnictví žalobce. Toto správní orgán nijak neposoudil. Předmětné pozemky jsou zastavěny jenom z velmi malé části, v minulosti byly zastavěny právě žalobcem a s ohledem na jeho dobrou víru nemůže být tato zastavěnost důvodem přezkumného řízení, neboť není výlukovým důvodem a je věcí skutkovou. Co se týče otázky zastavěnosti, žalobce poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8.9.2016 č.j. 4 Co 193/2015-114, rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci v ze dne 19.1.2017, č.j. 5 Co 25/2016-61 a nálezný Ústavního soudu ze dne 17.04. 2002, sp. zn. IV. ÚS 42/01).
8. Žalobce rovněž namítl systémovou podjatost Státního pozemkového úřadu, který v dané věci vystupuje jako osoba povinná a současně jako správní orgán. Nemůže zde tedy převážet dobrá víra povinné osoby, která je systémově i hospodářsky spojena s výsledky správního orgánu, kdy čím méně pozemků Státní pozemkový úřad vydá, tím bude mít lepší hospodářské výsledky. Toto zakládá libovůli při rozhodování, kterou lze spatřovat i v napadeném rozhodnutí. Tato libovůle je zřejmá především v situaci, kdy Státní pozemkový úřad proměškal lhůtu na podání žaloby podle části páté o.s.ř. a toto proměškání lhůty se snaží nahradit přezkumným řízením.
9. Pokud správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl: *„Po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí rozhodne správní orgán o nevydání pozemků uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí, současně Státní pozemkový úřad - Krajský pozemkový úřad pro Středočeský kraj a hl. m. Praha jako organizační složka povinné osoby zajistí na příslušném pracovišti katastrálního úřadu zpětné zapsání nevydaných pozemků na list vlastnictví České republiky - Státního pozemkového úřadu,“* je tato část odůvodnění dle žalobce zcela v rozporu s právními předpisy i ideou demokratického právního státu. Správní orgán totiž nemá zákonné oprávnění přikazovat účastníkovi řízení, že má zajistit něco, co zákon přímo zakazuje, a tím spíš tak nemůže činit v odůvodnění rozhodnutí (a nikoliv ve výroku). Katastrální zákon nedovoluje nějaké pokoutné zajišťování zpětného zapsání a ani takovéto zpětné zapsání není možné, neboť nemá oporu v zákoně; takový zápis by ani nenavazoval na zápisy v katastru nemovitostí a takového rozhodnutí by ani nebylo listinou způsobilou pro provedení zápisu (vkladu) vlastnického práva. O co správní orgán daný příkaz opírá, není ostatně z jeho rozhodnutí zřejmé.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí správní orgán spatřuje v nesprávném právním posouzení pojmu zastavěný pozemek uvedeného v § 8 odst. 1 písm. a) ZMV za druhým středníkem. Toto nesprávné právní posouzení mělo ve svém důsledku za následek rozhodnutí, které je v rozporu s tímto ustanovením, a způsobuje tak jeho nezákonnost. Z výpisů z katastru nemovitostí založených ve správním spise je zjevné, že na předmětných pozemcích se nacházejí stavby, které jsou ve vlastnictví jiných osob než je stát nebo oprávněná osoba. Krajský pozemkový úřad (dále též jen „KPÚ“) přesto v původním

rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí dospěl k závěru, že nebyly shledány překážky k vydání věci. Při posouzení možnosti vydání z hlediska § 8 odst. 1 písm. a) KPÚ vyšel z toho, že předmětné pozemky byly zastavěny již před jejich přechodem na stát, a na základě toho dovodil, že ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) ZMV jejich vydání nebrání. S tímto názorem se žalovaný neztotožnil a naopak přisvědčil názoru Ústředí SPÚ, že rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 8 odst. 1 písm. a) ZMV. Podle výše uvedeného zákonného ustanovení věc nelze vydat v případě, že se jedná o zastavěný pozemek; za zastavěný pozemek se považuje rovněž část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby, než je stát nebo oprávněná osoba, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby. Z výše uvedeného nelze dovodit, že se jedná o pouhou změnu právního názoru při výkladu normy nenaplnující znaky nezákonnosti, ale pouze věcné nesprávnosti, jak namítá žalobce. Žalovaný nemůže přisvědčit ani argumentu žalobce, že shledalo-li Ústředí SPÚ rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí jako nezákonné, mělo namísto přezkumného řízení využít institutu žaloby podle části páté o.s.ř. Tento svůj názor žalobce sice podporuje citací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007, nicméně chybně uvádí, že NSS v tomto judikátu označuje přezkumné řízení za mimořádný opravný prostředek dozorčího práva, jemuž podléhají výlučně nezákonná rozhodnutí. NSS zde naopak přezkumné řízení vymezuje jako zvláštní prostředek dozorčího práva, jenž byl svěřen do rukou správních orgánů, pokud je zde důvodné podezření, že konkrétním pravomocným rozhodnutím byl porušen obecně závazný právní předpis. Je zjevné, že NSS si je ve své rozhodovací praxi vědom povahy přezkumného řízení ve vztahu k řádným a mimořádným opravným prostředkům a jeho využití přiřazuje okruhu případů, kam nepochybně spadá i nyní posuzovaná věc. Přezkumné řízení totiž slouží právě k nápravě nezákonných rozhodnutí instančně nadřízenými správními orgány a ve své podstatě, jak ostatně vyplývá i z komentářové literatury (srov. Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo, Správní řád. Komentář, C.H.Beck, 2016, Praha), se jedná o nástroj sebekontroly zákonnosti rozhodování veřejné správy. Tvzení žalobce, že přezkumné řízení není podle § 94 odst. 2 správního řádu přípustné, jestliže byl rozhodnutím účastníkovi udělen souhlas k právnímu jednání nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu a žadatel nabyl práv v dobré víře, žalovaný oponoval tím, že rozhodnutí (o vydání zemědělských nemovitostí) není listinou, již byl povolen vklad do katastru nemovitostí; tou je rozhodnutí o povolení vkladu příslušným katastrálním úřadem. K tvrzení žalobce, že nebyla dodržena subjektivní lhůta 2 měsíců běžící ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, pak žalovaný uvedl, že tuto lhůtu nelze počítat ode dne doručení rozhodnutí, nýbrž ode dne, kdy se o možné nezákonnosti správní orgán dozvěděl. Za den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu pro zahájení přezkumného řízení, je třeba dle judikatury považovat den, kdy získal poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž později usoudil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Tento názor potvrdil i NSS v rozhodnutí č.j. 2 As 183/2014 ze dne 21.5.2015. V posuzované věci bylo tímto okamžikem obdržení podnětu společnosti Zemědělská Klučenice, a. s. K tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí neobstojí z důvodů skutkových, neboť v rámci přezkumného řízení nebyl zjištěn skutečný stav věci, protože více jak 90 % plochy předmětných pozemků je nezastavěno, žalovaný podotkl, že nelze vydat nejen pozemky přímo pod

stavbami, ale i pozemky či jejich části, které se stavbou bezprostředně souvisejí a jsou nezbytně nutné k užívání stavby.

11. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k věci samé předně konstatovala, že rozhodnutí (o vydání zemědělských nemovitostí) není doručováno Státnímu pozemkovému úřadu (dále jen „SPÚ“) v pozici nadřízeného správního orgánu, neboť tato povinnost správnímu orgánu, který ve věci rozhoduje v prvním stupni, z žádného právního předpisu nevyplývá. SPÚ se proto neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu byly okolnosti známy již v době vydání rozhodnutí ve věci samé. S uvedeným tvrzením se SPÚ nemůže ztotožnit ani v případě, kdy by žalobce mohl mít na mysli skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu je odesíláno SPÚ jako osobě povinné. SPÚ je ve smyslu zákona č. 503/2012 Sb., tvořen ústředím a krajskými pozemkovými úřady, které vykonávají činnost v rámci vyšších územních samosprávných celků krajskými pozemkovými úřady, které vykonávají činnost v rámci vyšších územních samosprávných celků. Rozhodnutí jsou proto doručována vždy na příslušné KPÚ, proto se SPÚ jako ústředí nemuselo s rozhodnutími seznámit. I v případě, že by tato možnost existovala, nelze slučovat pozici SPÚ jako orgánu správního a pozici SPÚ jako osoby povinné. SPÚ se rovněž nemůže ztotožnit s výroky, ve kterých žalobce namítá nepřípustné vazby správního orgánu na osobu vlastníka staveb na vydaných pozemcích, tj. na společnost Zemědělská Klučenice a.s. Přestože správní řízení je řízením neveřejným, evidenční stav katastru nemovitostí je veřejný a veřejnosti snadno přístupný. Společnost Zemědělská Klučenice a.s., proto informaci o vydání pozemků žalobci mohla snadno zjistit právě z této evidence. Skutečnost, že tato osoba podala návrh na přezkum rozhodnutí ve věci vydání pozemků až 20. 7. 2016, nasvědčuje tomu, že nemohla znát správní rozhodnutí v době jeho vydání, neboť toto rozhodnutí bylo vydané již dne 18. 12. 2015.
12. V případě, že dojde k pochybnostem o splnění všech zákonných podmínek pro vydání správního rozhodnutí, existuje postup stanovený v § 94 a násl. správního řádu, kterým lze správní rozhodnutí trpící takovou vadou napravit. Nejedná se zde o změnu právního názoru, ale o posouzení, zda lze nezákonný postup správního orgánu vydávajícího rozhodnutí v prvním stupni zhojit. SPÚ v pozici správního orgánu se nemůže ztotožnit ani s tvrzeními žalobce, že pro zahájení přezkumného řízení nebyly splněny formální nároky. Rozhodnutí správního orgánu, které je předmětem přezkumného řízení, bylo vydané dne 18. 12. 2015. Návrh na přezkum správního rozhodnutí obdržel nadřízený správní orgán dne 20. 7. 2016, tj. před uplynutím lhůty jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí ve věci vydání pozemků. Usnesení o zahájení přezkumného řízení bylo vydané dne 9. 8. 2016, tj. rovněž před uplynutím lhůty jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí ve věci vydání pozemků a zároveň ve lhůtě dvou měsíců od dne, kdy se nadřízený správní orgán o důvodu pro zahájení přezkumného řízení dozvěděl. Byly tak splněny všechny podmínky pro zahájení přezkumného řízení.
13. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi. Zákonodárce si byl vědom, že nelze zhojit veškeré křivdy spáchané komunistickým režimem a určitě nebylo cílem zákonodárce působit křivdy nové. Vydáním nezákonného

rozhodnutí při porušení zákonných ustanovení, kterými jsou vymezeny podmínky, které brání vydání majetku oprávněným osobám, takovou křivdou bezesporu je.

14. SPÚ v pozici nadřízeného správního orgánu se musel vypořádat s důvody pro zahájení přezkumného řízení, nikoli však s procesem nového rozhodnutí ve věci. Otázkou nového posouzení vydání předmětných pozemků a rozsahu jejich vydání se bude muset zabývat správní orgán prvního stupně. V případě, že s takovým rozhodnutím nebude kterýkoli účastník souhlasit, může využít podání žaloby dle části páté o.s.ř., jak uvádí ust. § 9 odst. 10 ZMV.
15. Osoba zúčastněná na řízení v závěru svého vyjádření přisvědčila žalobci, že SPÚ ani v pozici nadřízeného správního orgánu nemůže povinné osobě nařizovat jakékoli jednání. Toto pochybení uvedené v odůvodnění usnesení o zahájení přezkumného řízení však nemůže mít vliv na samotné rozhodnutí správního orgánu. Nicméně není pravdou, že nelze změnit zápis v katastru nemovitostí na základě nově vydaného rozhodnutí. V případě, že nadřízený správní orgán dojde k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a toto rozhodnutí zruší, dojde tímto zrušujícím rozhodnutím ke změně vkladové listiny, na základě které byl vklad do katastru nemovitostí povolen. Následně může být rozhodnuto znovu ve věci výzvy žalobce k vydání předmětných nemovitostí.
16. V doplňujícím vyjádření ze dne 23.11.2020 žalobce zopakoval svou dosavadní argumentaci a nově namítl, že ředitel Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m Prahu Ing. J. V., který o dané věci rozhodoval, začínal svou kariéru v ZD Orlík Klučenice (nebo také dříve Jednotné zemědělské družstvo Orlík Klučenice), které bylo jediným zakládajícím akcionářem společnosti Zemědělská Klučenice a.s., která dala podnět k přezkumnému řízení. Žalobce dále poukázal na to, že přezkumné řízení se týká také pozemků (nebo jejich částí), které ani dle mínění správního orgánu žádnou překážkou stíženy nejsou. Pokud by soud nebo správní orgán shledal důvody pro přezkumné řízení, měl by oddělit geometrickým plánem tu část pozemku/pozemků, k níž se daný přezkum vztahuje a nikoliv nadužívat tento institut a plošně rušit vydání všeho, včetně např. zcela uzavřené a oplocené farní zahrady kolem fary žalobce nebo břehu a přístupu k rybníku žalobce, který se nachází na pozemku parc. č. 31. Předmětem přezkumného řízení mají být také volné objektivně nezastavěné plochy, u nichž se jedná o pouhé správní uvážení o nezbytné nutnosti a bezprostřední souvislosti, které však dle názoru žalobce nezakládá naplnění podmínek pro přezkumné řízení, a také plochy, které žalobci slouží k nezbytnému přístupu. Má-li se jednat jenom o pozemky pod stavbami, pak by muselo dojít k oddělení těchto částí geometrickým plánem a přezkumné řízení jako v podstatě výjimečný institut by se mělo použít restriktivně pouze k těmto částem předmětných pozemků.
17. Žalobce dále namítl, že správní orgán po změně názoru začal prosazovat výklad § 8 odst. 1 písm. a) ZMV, podle kterého je rozhodné, zda je stavba státu nebo zda je jiné osoby. Takovýto výklad je však dle názoru žalobce v rozporu s jazykovým výkladem daného ustanovení. V zákoně je totiž pojem „stavba“ uveden jako legislativní zkratka slovního spojení „část pozemku, která byla poté, kdy se stala předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5, zastavěna stavbou nebo částí stavby schopnou samostatného užívání“. I ke stavbě uvedené ve větě za středníkem (za zastavěný

pozemek se rovněž považuje část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby než je stát nebo oprávněná osoba, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby) je tedy také nutno splnit to, aby se jednalo o stavbu vzniklou po majetkové křivdě a schopnou samostatného užívání.

18. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
19. Podle § 8 odst. 1 písm. a) ZMV věc nelze vydat v případě, že se jedná o zastavěný pozemek; za zastavěný pozemek se považuje část pozemku, která byla poté, kdy se stala předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5, zastavěna stavbou nebo částí stavby schopnou samostatného užívání (dále jen „stavba“), byla-li stavba zřízena v souladu se stavebním zákonem a je užívána, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby; za zastavěný pozemek se rovněž považuje část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby než je stát nebo oprávněná osoba, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby.
20. Podle § 94 odst. 1 správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podatelí.
21. Podle § 94 odst. 2 věty první správního řádu přezkumné řízení není přípustné, jestliže byl rozhodnutím účastníkovi udělen souhlas k právnímu jednání nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu a žadatel nabytí práv v dobré víře.
22. Podle § 95 odst. 2 správního řádu jestliže podnět k přezkumnému řízení dal účastník, může přezkumné řízení provést správní orgán, který přezkoumávané rozhodnutí vydal, pokud plně vyhoví účastníkovi, který podnět uplatnil, a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému jinému účastníkovi, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas. Jinak předá věc k provedení přezkumného řízení nadřízenému správnímu orgánu.
23. Podle § 96 odst. 1 správního řádu usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.
24. Podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.

25. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím nicotným, což je vada, kterou je soud povinen se zabývat i bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Podle § 77 správního řádu je vedle rozhodnutí vydaného věcně nepříslušným (prvostupňovým) správním orgánem nicotným rovněž (zejména) takové rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu, které by mohlo vyvolat příslušné právní následky [např. *absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí*, cit z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, obdobně srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č. j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí žádnou z uvedených vad nevykazuje. K tomu lze doplnit, že ani žalobce v žalobě neoznačil žádnou konkrétní vadu, z níž dovozuje tvrzenou nicotnost napadeného rozhodnutí.
27. Napadené rozhodnutí též není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je jasné patrné, jaké důvody vedly žalovaného k zamítnutí žalobcova odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vylíčil úvahy, jimiž se řídil při aplikaci relevantního ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) ZMV na zjištěné skutkové okolnosti případu, a vypořádal se též se základními odvolacími námitkami, jimiž žalobce zpochybňoval splnění podmínek pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Skutečnost, že tak učinil tím způsobem, že se plně ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně, jež se k obsahu těchto námitek upíná, a na tuto odkázal, není vadou řízení. Žalovaný jakožto odvolací správní orgán zajisté nebyl povinen v rámci vlastního posouzení věci znovu doslova opakovat argumentaci správního orgánu I. stupně, která byla již předtím v napadeném rozhodnutí výslovně zmíněna v rámci rekapitulace průběhu řízení. V případě, že tuto argumentace považoval za dostačující a neměl, co by k ní dále dodal, plně postačovalo, jestliže na ni pro stručnost odkázal.
28. To, že ze strany účastníků řízení nebyla proti rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí podána žaloba podle části páté o.s.ř., nikterak nebrání tomu, aby uvedené rozhodnutí bylo za splnění zákonem stanovených podmínek předmětem přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Řečeno jinak, podmínkou přezkumného řízení není předchozí marné uplatnění žaloby podle části páté o.s.ř., či souběžné vedení obou těchto řízení.
29. Námitka žalobce, že všechny rozhodné okolnosti, které vedly k zahájení přezkumného řízení, byly správnímu orgánu prokazatelně známy již při vydání rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí, je ničím nepodloženým tvrzením. Žalobce pomíjí, že rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí bylo vydáno Krajským pozemkovým úřadem pro Středočeský kraj a nikoliv Ústředím SPÚ jakožto nadřízeným správním

orgánem, jenž v dané věci rozhodl o zahájení přezkumného řízení. Z ničeho nevyplývá, že nadřízenému správnímu orgánu bylo do doby doručení podnětu společnosti Zemědělská Klučenice a.s., k přezkumu cokoliv známo o vlastnických poměrech ke stavbám nacházejícím se na předmětných pozemcích. Pokud žalobce v této souvislosti poukazuje na doručení rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí, je třeba uvést, že v jeho odůvodnění nejsou konkrétní vlastnické vztahy ke stavbám na předmětných pozemcích, tedy to, kdo je jejich vlastníkem, vůbec zmíněny. Soud nadto přisvědčuje osobě zúčastněné na řízení, že rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí bylo doručováno Krajskému pozemkovému úřadu pro Středočeský kraj jakožto účastníku řízení v postavení povinné osoby, nikoliv Ústředí SPÚ jakožto nadřízenému správnímu orgánu, o čemž svědčí i rozdělovník na uvedeném rozhodnutí.

30. Žalobcovu tvrzení, že společnost Zemědělská Klučenice a. s., disponuje díky nepřípustným vazbám se správním orgánem I. stupně podklady a rozhodnutími založenými ve správních spisech, ke kterým se nemohla dostat jinou než nelegální cestou, není způsobilé založit důvod pro vyloučení některé úřední osoby z projednávání a rozhodování věci ve smyslu § 14 správního řádu. Jmenovaná společnost předně nebyla účastníkem původního řízení, které vyústilo v rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí, a nebyla tudíž ani účastníkem přezkumného řízení. Její podání, které iniciovalo zahájení přezkumného řízení, bylo pouhým podnětem. To, jakými listinami jmenovaná společnost disponuje, od koho je získala a v jakých jiných řízeních je využila, je z hlediska přezkumného řízení a jeho výsledku v podobě napadeného rozhodnutí zcela irelevantní. Nadřízený správní orgán v přezkumném řízení vyšel z veřejně dostupných údajů o vlastnicích staveb umístěných na předmětných pozemcích a tato zjištění nemohla společnost Zemědělská Klučenice a. s., nijak ovlivnit. Žalobcem formulovaná podezření se pohybují pouze v obecné rovině a nedokládají, že by konkrétní úřední osoba, která se bezprostředně podílela na výkonu pravomoci správního orgánu I. stupně či žalovaného, měla s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo možné pochybovat o její nepodjatosti. Žalobce v žalobě ostatně žádnou konkrétní úřední osobu podílející se na rozhodování v dané věci neoznačil.
31. Ing. J. V., jehož žalobce označil v doplňujícím vyjádření ze dne 23.11.2020, není zaměstnancem Ústředí SPÚ, tedy správního orgánu I. stupně, který zahájil přezkumné řízení a rozhodl v něm v prvním stupni, a není ani zaměstnancem žalovaného, jenž vydal napadené rozhodnutí. Na rozhodování v přezkumném řízení se tedy nijak nepodílel. Pouze na okraj soud dodává, že žalobcovu konstrukci, v níž podjatost Ing. J. V., ředitele Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Prahu dovozuje z toho, že jmenovaný v roce 1993 po dobu 5 měsíců pracoval jako technik v Zemědělském družstvu Klučenice, považuje za „*přitaženou za vlasy*.“ Z uvedené skutečnosti rozhodně nelze usuzovat na úzký vztah jmenovaného ke společnosti Zemědělská Klučenice a. s., která dle výpisu z obchodního rejstříku vznikla až v srpnu 1997, tedy v době, kdy Ing. J. V. v Zemědělském družstvu Klučenice již řadu let nepracoval.
32. Nedůvodná je též námitka systémové podjatosti Státního pozemkového úřadu. To, že o vydání nemovitostí podle ZMV rozhoduje tentýž správní orgán, jenž jménem České republiky v daném řízení vystupuje též v pozici povinné osoby, je vůlí zákonodárce vtělenou do zákonné úpravy a z této skutečnosti nelze bez dalšího dovozovat podjatost

správního orgánu při rozhodování ve věci samé. Z toho, že námitku systémové podjatosti Státního pozemkového úřadu uplatnil žalobce až nyní a nikoliv již v době, kdy tento správní orgán vydal rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí, je zřejmá účelovost takového postupu. Žalobce nadto přehlíží, že přezkumné řízení zahájil a v prvním stupni v něm rozhodl instančně jiný orgán, a sice Ústředí SPÚ, nikoliv tedy Krajský pozemkový úřad pro Středočeský kraj, jenž rozhodoval v řízení o návrhu žalobce na vydání zemědělských nemovitostí dle § 9 odst. 6 ZMV.

33. Soud nepřisvědčil ani námitkám, v nichž žalobce popírá splnění podmínek pro zahájení přezkumného řízení. V souzené věci se ze strany správního orgánu I. stupně a žalovaného nejednalo o pouhou změnu právního názoru na výklad právní normy či závěr o věcné nesprávnosti řešení vtěleného do rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí, ale o důvodnou pochybnost o tom, že toto rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, pokud jde o vydání předmětných nemovitostí žalobci. Řečeno jinak, správní orgán I. stupně a následně též žalovaný shledali závěr Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj o možnosti vydání předmětných nemovitostí žalobci za jsoucí v rozporu se zákonem, a to konkrétně s ustanovením § 8 odst. 1 písm. a) ZMV. Tato skutečnost v souladu s § 94 odst. 1 opravňovala správní orgán I. stupně k zahájení a provedení přezkumného řízení.
34. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí není rozhodnutím, jímž by byl žalobci udělen souhlas k právnímu jednání nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí, nebylo přezkumné řízení v dané věci nepřípustné podle § 94 odst. 2 věty první správního řádu. Na tomto místě nelze než přisvědčit závěru správního orgánu I. stupně, který následně převzal i žalovaný, že rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí není aktem, jímž byl povolen vklad vlastnického práva (k vydaným zemědělským nemovitostem) do katastru nemovitostí; takovým aktem je až rozhodnutí o povolení vkladu vlastnického práva vydané příslušným katastrálním úřadem. Pro úplnost je třeba dodat, že výrokem rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí též není žalobci udělován žádný souhlas k právnímu jednání.
35. Soud nesdílí přesvědčení žalobce, že ani v případě, že by správní orgán v přezkumném řízení vydal nové rozhodnutí, by takovéto rozhodnutí nemohlo zapříčinit změnu vlastnictví. Zrušením původního rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí zajisté odpadl právní důvod, pro který bylo do katastru nemovitostí zapsáno vlastnické právo žalobce k předmětným pozemkům, a obnovilo se vlastnické právo jejich předchozího vlastníka.
36. Nedůvodná je rovněž námitka, v níž žalobce poukazuje na překročení dvouměsíční subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení zakotvené v § 96 odst. 1 správního řádu. Z hlediska běhu uvedené lhůty není podstatné, kdy bylo rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí doručeno povinné osobě, ale to, kdy se příslušný správní orgán dozvěděl o důvodu pro zahájení přezkumného řízení. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci bylo důvodem zahájení přezkumného řízení zjištění nadřízeného správního orgánu (Ústředí SPÚ), že stavby na předmětných pozemcích jsou ve vlastnictví třetích osob, přičemž tato skutečnost není v rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí uvedena, nelze běh dvouměsíční subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení odvíjet od okamžiku doručení tohoto rozhodnutí účastníkům řízení, ale až ode dne

4.7.2016, kdy byl správnímu orgánu doručen podnět společnosti Zemědělská Klučenice a.s., k zahájení přezkumného řízení, v němž je poukazováno na porušení § 8 odst. 1 písm. a) ZMV.

37. K argumentaci žalobce, že napadené rozhodnutí nemůže obstát ani z důvodu skutkových, neboť více než 90 % plochy předmětných pozemků není zastavěno, naopak v jejich těsné blízkosti se nachází jiné nemovitosti ve vlastnictví žalobce, přičemž tuto skutečnost správní orgán nijak neposoudil, soud uvádí, že rozhodnutím o vydání zemědělských nemovitostí byly žalobci vydány předmětné pozemky jako celek, tedy včetně jejich nesporně zastavěných částí, na kterých stojí stavby ve vlastnictví třetích osob. Tím došlo k porušení § 8 odst. 1 písm. a) ZMV, pro které bylo rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí v části týkající se předmětných pozemků v přezkumném řízení právem zrušeno a vráceno k novému projednání a rozhodnutí Krajskému pozemkovému úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Prahu. Úkolem tohoto správního orgánu v dalším řízení bude zabývat se mj. i tím, zda a popř. jaká část předmětných pozemků bezprostředně souvisí se stavbami na nich stojícími a je nezbytně nutná k užívání těchto staveb. Zodpovězení této otázky bude záležet na konkrétních skutkových okolnostech případu, které dosud nebyly ze strany příslušného správního orgánu, tj. Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Prahu, v řízení náležitě zjištěny a posouzeny.
38. Lze shrnout, že správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému nelze důvodně vytýkat, že zahájením přezkumného řízení došlo k porušení zásady zákonnosti zakotvené v § 2 správního řádu. V projednávané věci byly splněny zákonem stanovené podmínky pro zahájení přezkumného řízení a k žádnému zneužití práva či libovůli, ani k projevům snahy vyvolat strach, nabourat právní jistotu a zvýhodnit stát jako původce majetkové křivdy ze strany rozhodujících správních orgánů nedošlo. Na původním rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí, jež bylo vydáno v rozporu se zákonem, není možné lpět jen s ohledem na případnou dobrou víru žalobce, že KPÚ při jeho vydání nepochybil. Zrušení nezákonného rozhodnutí v přezkumném řízení při dodržení zákonem stanovených podmínek pro tento postup není projevem snahy správního orgánu o zvýhodnění státu, ale snahou o respektování podmínek, jimiž zákonodárce v ZMV limitoval možnost vydání zemědělských nemovitostí oprávněné osobě. Soud k tomu dodává, že v dané věci se vůbec nejednalo o správní uvážení, jehož podstata spočívá v možnosti správního orgánu zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, a již proto nelze přisvědčit námitce žalobce o zásadním překročení mezí správního uvážení ze strany správních orgánů obou stupňů.
39. Žalobce právem vytýká správnímu orgánu I. stupně, že pochybil, jestliže v závěru odůvodnění svého rozhodnutí uložil KPÚ, aby rozhodl o nevydání předmětných pozemků a zajistil na příslušném pracovišti katastrálního úřadu zpětné zapsání nevydaných pozemků na list vlastnictví České republiky - Státního pozemkového úřadu. Toto pochybení spočívající v předjímání výsledku řízení ve věci samé, aniž by byly posouzeny veškeré rozhodné skutečnosti, především pak ty, které se vztahují k nezastavěným částem předmětných pozemků, však není natolik zásadního charakteru, aby mělo za následek nezákonnost uvedeného rozhodnutí. Jeho výrok o zrušení rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí a vrácení věci příslušnému orgánu k novému projednání, jenž je založen na důvodech popsaných v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež

byly následně akceptovány žalovaným v napadeném rozhodnutí, ob stojí bez ohledu na vytčené pochybení, které zákonnost nosných důvodů rozhodnutí nemůže nijak ovlivnit.

40. Co se týče doplňujícího vyjádření žalobce ze dne 23.11.2020, k argumentaci poukazující na to, že ředitel Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m Prahu Ing. J. V. začínal svou kariéru v ZD Orlík Klučence, se již soud vyjádřil shora, stejně jako k tomu, že předmětné pozemky jsou zastavěny toliko zčásti. V této souvislosti soud uvádí, že ani rozhodování o případném vydání těchto nezastavěných částí předmětných pozemků není věcí správního uvážení – správní orgán buď v dalším řízení dojde k závěru, že tyto části pozemků bezprostředně souvisejí se stavbami ve vlastnictví třetích osob a jsou nezbytně nutné k jejich užívání, což znemožňuje jejich vydání, nebo dojde k závěru opačnému, a v takovém případě rozhodne o jejich vydání.
41. Námitku vytýkající správnímu orgánu nesprávný jazykový výklad klíčového ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) ZMV uplatnil žalobce opožděně. Soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 s.ř.s., podle kterého *„rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s.ř.s.). Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2004, č.j. 1 Afs 25/2004 - 69). Soud proto nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl až v doplňujícím vyjádření ze dne 23.11.2020, neboť tak učinil až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.
42. Pouze obiter dictum soud uvádí, že žalobcem přdestřený jazykový výklad ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) ZMV nesdílí. Ve zmíněném ustanovení není definována stavba, ale to, co se rozumí zastavěným pozemkem. Slova uvedená v něm závorce, tj. slova (dále jen „stavba“) jsou nepochybně legislativní zkratkou pro předchozí slova *„stavbou nebo částí stavby schopnou samostatného užívání“* a nevypovídají nic o tom, kdy byla část pozemku stavbou zastavěna. Vymezení pojmu „zastavěný pozemek“ obsažené za druhým středníkem zmíněného ustanovení (*za zastavěný pozemek se rovněž považuje část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby než je stát nebo oprávněná osoba, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby*) je samostatnou definicí, která na rozdíl od definice téhož pojmu v předchozí části ustanovení neobsahuje žádné vymezení zastavěnosti pozemku z časového hlediska; rozhodné je pouze to, zda je daná část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby než je stát nebo oprávněná osoba, popř. zda se jedná o část pozemku, která s takovou stavbou bezprostředně souvisí a je nezbytně nutná k užívání takové stavby. K závěru, že se v uvedeném ustanovení jedná o rozdílné definice zastavěného pozemku, které je nutno co do jejich znaků posuzovat samostatně, se ostatně přiklonil i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 28.4.2020 sp. zn. 28 Cdo 899/2020, v němž mj. konstatoval, že *„(z)atímco v případě pozemků zastavěných stavbou ve vlastnictví státu nezpůsobí zastavěnost pozemku sama o sobě překážku jeho vydání oprávněné osobě (nejsou-li kumulativně naplněny další podmínky spočívající v tom, že k zastavění pozemku došlo po té, kdy se pozemek stal předmětem majetkové křivdy, stavba byla zřízena v souladu se stavebním zákonem a je užívána), v případě zastavění*

pozemku stavbou jiného vlastníka než státu nebo oprávněné osoby se další znaky (zřízení stavby v souladu se zákonem a užívání) nevyžadují.“

43. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili).
44. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
45. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 8. ledna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu